

mimo případ přechovávání radiotelegrafního nebo radiotelefonního zařízení na toho, kdo taková zařízení vyrábí, prodává, dováží, což vše předpokládá činnost trvalou, opěťování, třebaš ne po živnostensku provozovanou. Zákon nemíní tedy postihnouti trestem toho, kdo pouze jednou na př. jako radioamatér vyrobí, doveze, prodá zařízení radiotelegrafní. Tomu nasvědčuje nejen mluvnický výklad §u 24 — zákon užívá slovesných tvarů iterativních: »vyrábí, dováží, prodává«, nikoliv skonalé formy: »vyrobí, doveze, prodá«, nýbrž i souvislost s jinými ustanoveními zákona (§ 1 slovo »vyráběti«, § 3, 4) a zejména účel, který tu zákon sledoval, totiž, by vyrábění, dovážení, prodávání, tedy trvalá činnost byla závislá na povolení z důvodů technických, naproti tomu však, by ojedinělé případy výroby, prodeje atd. zvláště se strany radioamatérů nebyly trestány, poněvadž jejich činnost jest dostatečně postižena trestností přechovávání podle §u 24 zákona čís. 9 z roku 1924. Pokud tedy rozsudek uznává obžalovaného vinným přečinem podle §u 24 zákona také proto, že radiotelefonní zařízení bez povolení vyrobil, bylo jím zákona použito v neprospěch obžalovaného nesprávně tak, že rozsudek je stížen zmatkem čís. 9 a) §u 281 tr. ř., zmateční stížností nevytýkaným. Bylo tudíž zrušiti rozsudek v onom výroku podle §u 290 tr. ř. z moci úřední, sprostiti obžalovaného v tom směru podle §u 259 č. 3 tr. ř. z obžaloby, zrušiti v důsledku toho též výrok o trestu a výroky s ním související a vyměřiti obžalovanému znova trest. Obžalovanému nic nepřitěžuje, polehčuje: doznání a okolnost, že nad činem projevil lítost tím, že si dodatečně opatřil zákonem požadované povolení. Vzhledem k těmto polehčujícím okolnostem bylo použito mimořádného práva zmírňovacího podle §u 266 tr. zák. a vzhledem k jeho nevinné rodině mimořádné záměny trestu podle §u 260 b) tr. zák.

Čís. 2778.

Skutková podstata § 307 tr. zák. předpokládá, že někdo nadřžuje pachateli přečinu nebo přešupku buď ukřýváním (§ 214 tr. zák.), nebo tím, že osobě pro přečin nebo přešupek zatčené pomáhá k uprchnutí neb pátrající po ní vrchnosti překáží, by zase byla předvedena (§ 217 a 307 tr. zák.); v subjektivním směru se žádá v druhém případě pomáhání úmyslné a vědomí pachatelovo, že jde o osobu zatčenou pro přečin nebo přešupek.

(Rozh. ze dne 14. května 1927; Zm I 105/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 10. ledna 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným přešupkem podle §u 307 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a sprostil obžalovaného podle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin nadřžování podle §u 217 tr. zák., jehož se prý dopustil tím, že dne 24. října 1926 v Z. Vojtěchu Š-ovi, dozorci věžňů, tedy vrchnosti, pátrajícímu po Josefu R-ovi, jenž z trestu pro zločin krádeže z věznice krajského soudu v Písku uprchl, překážel, by Josef R. zase byl dopaden.

D ů v o d y:

Právem namítá zmateční stížnost, že rozsudek odsuzující obžalovaného, stihaného pro zločin nadržování podle §u 217 tr. zák. toliko pro přestupek §u 307 tr. zák. se zakládá na nesprávném výkladu zákona a jest zmatečným podle čís. 9a) §u 281 tr. ř. Skutková podstata §u 307 tr. zák. předpokládá, že někdo nadržuje pachateli přečinu nebo přestupku buď ukrýváním (§ 214 tr.zák.) nebo tím, že osobě pro přečin nebo přestupek zatčené pomáhá k uprchnutí nebo pátrající po ní vrchnosti překáží, by zase byla předvedena (§ 217 a 307 tr. zák.). Ve směru subjektiv. se žádá v druhém případě, který tu jedině přichází v úvahu, pomáhání úmyslné a vědomí pachatelovo, že jde o osobu zatčenou. V souzeném případě zjišťuje sice nalézací soud, že obžalovaný jako převozník na řece Otavě převezl 24. října 1926 trestance Josefa R-a, který si odpykával ve věznici krajského soudu v Písku trest osmiměsíčního těžkého žaláře pro zločin a toho dne z věznice uprchl, vyloučil však, že obžalovaný věděl, že R. je zločinec a že stěžovatel jednal »vědomě úmyslně«, že nadržuje zločinci, jakož i že věděl (tím méně měl úmysl) že překáží pátrajícímu dozorcí. Vzhledem k těmto zjištěním správně uznal soud první stolice, že se obžalovaný nedopustil zločinu podle §u 217 tr. zák., na který bylo žalováno, pro nedostatek trestní činnosti v §u 217 tr. zák. předpokládané, zejména ve směru subjektivním (úmyslné ulehčení příležitosti k uprchnutí lstí nebo násilím u vědomí, že jde o osobu zatčenou pro zločin). Nesprávně však shledal soud v jednání obžalovaného v rozsudku zjištěnou skutkovou podstatu přestupku §u 307 tr. zák., přehlížeje, že úmysl pachatele zločinu podle §u 217 tr. zák. a přestupku podle §u 307 tr. zák., jakož i trestná činnost v obou případech jsou stejné, a že rozdíl spočívá jen v tom, že ke zločinu podle §u 217 tr. zák. se vyžaduje, by pachatel věděl, že jde o poskytování pomoci osobě pro zločin zatčené, kdežto skutková povaha přestupku podle §u 307 tr. zák. předpokládá pouze vědomost, že jde o osobu zatčenou pro přečin nebo přestupek. Že v souzeném případě obžalovaný věděl, že poskytuje pomoc osobě zatčené pro přečin nebo přestupek, soud nezjistil. Tím pak, že vyslovil přesvědčení, že obžalovaný vůbec nevěděl, že pátrajícímu dozorcí překáží, by R. byl zase dostaven k soudu, a zjistil, že nejednal úmyslně, vyloučil sám skutkovou povahu §u 307 tr. zák. ve směru subjektivním, a měl při správném použití zákona vynést rozsudek osvobozující. Odsuzujícím výrokem porušil zákon v ustanoveních §u 307 tr. zák. a zavinil zmatečnost rozsudku. Bylo proto vyhověti odůvodněné zmateční stížnosti, zrušiti napadený rozsudek a uznati, jak se stalo.

Čís. 2779.

Má-li soud za prokázáno, že padělání veřejné listiny (křestního listu v údajích náboženství) stalo se bez úmyslu směřujícího k oklamání třetí osoby, nemůže pachatele odsouditi pro přestupek § 320 f) tr. zák.

(Rozh. ze dne 14. května 1927, Zm I 108/27.)